

Urgències i referèndums

MANUEL CUYÀS

EL PUNT, 16/09/10

Quan el president Montilla alerta que segons quins camins per arribar a la independència poden causar un fractura social a Catalunya hi ha qui se'n riu i pensa i que el president parla per boca del PSOE, en nom de la unitat d'Espanya, etcètera. En comptes de riure faríem bé de rumiar què vol dir. Montilla, recordem-ho, va ser durant molts anys alcalde de Cornellà, ciutat del Baix Llobregat que concentra molta població de la immigració dels anys cinquanta i seixanta la qual, per integrada que estigui, manté molts lligams familiars, sentimentals, històrics amb Espanya. Aquesta gent no va a la manifestació del 10 de juliol ni sembla que sigui tinguda en compte pels partits o organitzacions independentistes reclosos en ells mateixos que sembla que es pensin que tot Catalunya està afiliada a Òmnium. La fractura social que fa por a Montilla i que ens hauria de fer rumiar vol dir, parlant clar, que uns i altres, els de diguem-ne Cornellà i els de l'Òmnium, poden anar a pinyes, si no van a una cosa pitjor. Jordi Pujol, que no és espanyolista ni manté lligams amb el PSOE ni amb el PSC però que s'ha passejat molt pel país, també parla de possible fractura social, i aquesta és una de les causes de la seva escassa vocació independentista. Montilla, Pujol... Celestino Corbacho, exalcalde de l'Hospitalet, segona ciutat de Catalunya, estan en la mateixa onda. Persones de pes que han arribat a les entranyes del país.

Hi ha qui té urgències i demana un referèndum sobre la independència ara mateix. Els referèndums es caracteritzen perquè no cal saber-ne el resultat per fracturar-ho tot. Només entrar en campanya tothom ja està dividit i hi ha famílies on tots els membres es fan morros. Això ho sap

tothom menys els que reclamen referèndums. En deu anys molta gent s'ha fet independentista. Els de Cornellà s'hi faran sempre que la campanya de convenciment no tingui urgències ni referèndums que es poden perdre i ens poden perdre.